И З В Е Ш Т А Ј

са студијског путовања „Ендемске врсте у западној Србији“ које је реализовано у суботу, 30. септембра 2017. године, на планини Тари

На пут ка прелепим пределима западне Србије, у суботу, 30. септембра 2017. године, упутила се група од 8 радника ОШ „Бранко Радичевић“ Вранеши:

1. **Нена Пековић**
2. **Маја Гочанин**
3. **Весна Црноглавац**
4. **Светлана Марковић**
5. **Милан Марковић**
6. **Милисав Краговић**
7. **Јована Ваљар и**
8. **Јасна Јеротијевић.**

Полазак је био договорен за 8h из Врњачке Бање, а на пут се пошло у приватној режији путовања, са два аутомобила. Прва пауза направљена је у ресторану „Мерак“ у Јелен Долу. Уз разговор, кафицу и смех, брзо је прошао получасовни одмор и онда смо наставили даље, пут Ужица.

У Ужицу смо наишли на радове, те, уз неколико обилазница, стижемо подно Таре. Наша прва станица била је одмаралиште „Оморика“. Стигли смо око пола 11, нашли паркинг простор и кренули у истраживање околине.

На једној од пешачких стаза, наилазимо на пар битних података о лепотици на чијим се обронцима крећемо:

Планина Тара је покривена густим четинарским и листопадним шумама, а проткана је ливадама и пашњацима. Масив Таре налази се у западном делу Србије, у граничном појасу према Босни и Херцеговини, односно Републици Српској. Са југа и југоистока, Тара је оивичена реком Камишном и Креманском котлином, наслањајући се на Златибор и Мокру Гору. На истоку се наслања на огранке Поникава и Стапара. На североистоку границу јој чини река Пилица. Са севера Тара је оивичена кањоном реке Дрине, са северозапада реком Дервентом, док је са запада омеђена Белим Рзавом.
Површина планине Таре иноси 183 км², а надморска висина се креће од 1000 до 1200 м. Највиши врх Таре је Зборište, са надморском висином од 1544м.
Тара је простор чисте и нетакнуте природе. Захваљујући њеним повољним климатским и геолошким факторима, изузетно повољно делује на живот и здравље биљака, животиња и човека. Ваздух, својим квалитетом и чистотом, представља праву оазу здравља.

Планина Тара, богатством свог биљног и животињског света, представља ризницу животног блага. Управо овде расте чувена Панчићева оморика, реликт и ендемит заостао још из праисторије и опстао само на овим просторима.

Оморику је открио наш чувени геолог Јосиф Панчић 1875. године, по коме је и добила име.

Захваљујући споју иузетних природних услова и јединственог амбијента, ова планина ужива статус Националног парка Србије (од 13. јула 1981. године), представља ретку туристичку драгоценост и идеално је место за одмор и рекреацију. Станиште је мрког медведа, који су јој уједно и заштитни знак.

У 13h чекао нас је спреман буфет ручак у хотелу „Оморика“.

Након тога, уживали смо на тераси њиховог ресторана, а онда и искористили

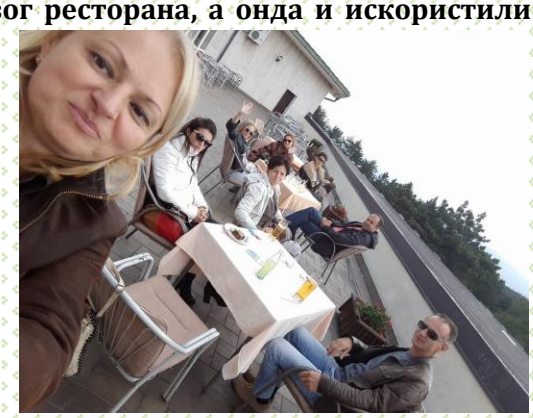

делић забавног програма хотела.

Након предаха, наш смели конвој креће даље. Пауза у центру за куповину сувенира и правац у потрагу за једним од најлепших видиковаца Таре – Црњесково.

Пут нас води поред хотела „Бели бор“. Настављамо уз помоћ путоказа и пролазника и коначно стижемо до почетка стазе, одмах поред цркве осаћанке која припада манастиру Рача. На уласку у шуму, упозорење:

Ово је довело до тога да је пут према видиковцу био зачињен са пуно шале и дозом страха. Права шумска, планинска стаза и добро обележен пут – укратко о овом пешачењу.

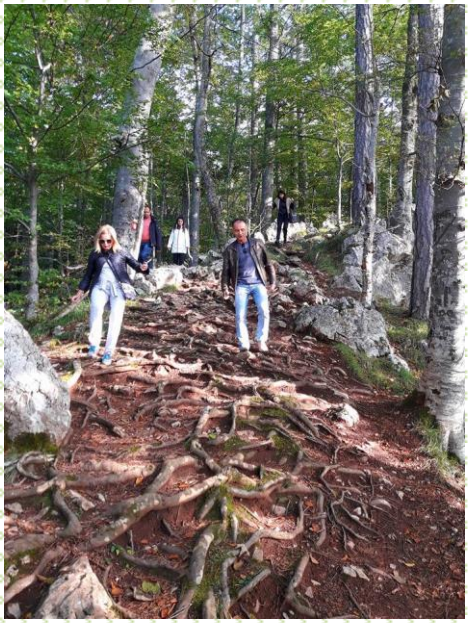

Након пола сата сви смо са великим одушевљем схватили да је вредело труда:

Овај прелепи призор пружа се са надморске висине од 1035 м. Поглед пуца на клисуру реке Раче и Бајину Башту. Ова клисура је, иначе, узгојни резерват за мрког медведа. Након одмора и уживања у нетакнутој природи, враћамо се лагано назад, до аутомобила.
Крећемо ка кући и уз пут бележимо још дивних предела.

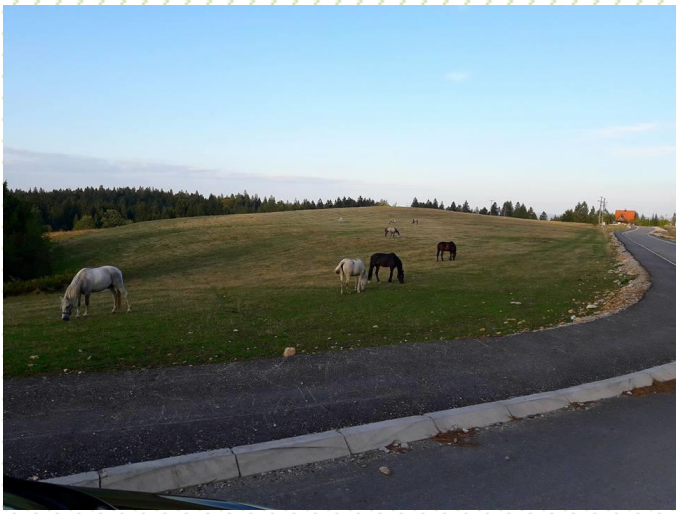

Пут, на кратко, паузирамо и у селу Кремна, поред родне куће чувених Тарабића:

Настављамо даље.

Још једна пауза уследила је у „Wellness spa“ центру у Овчар бањи, где смо одморили 30-так минута и у Краљеву били око 21h.